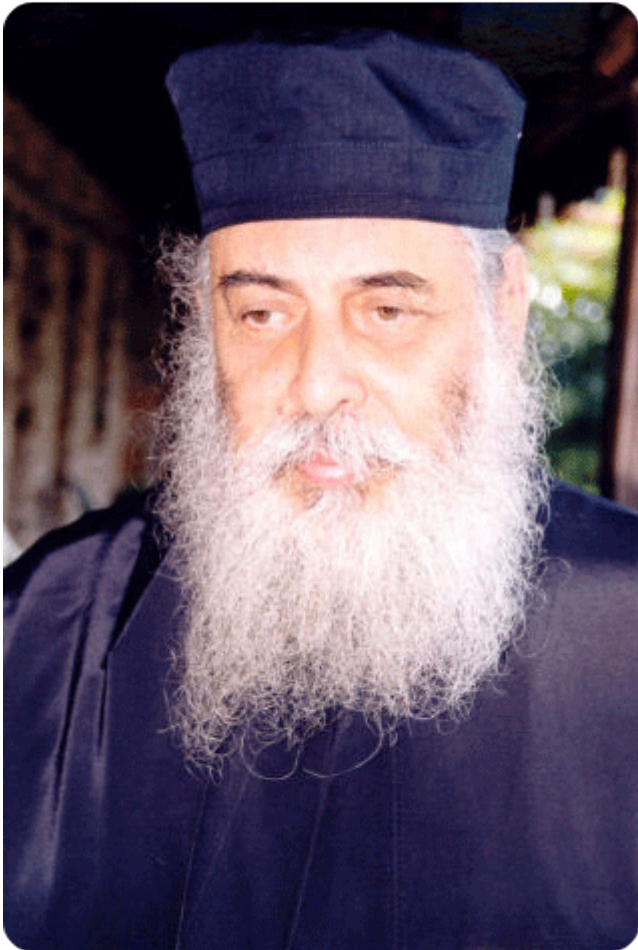

Αναμνήσεις και εμπειρίες από τον μακαριστό Γέροντα Γεώργιο Γρηγοριάτη

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Εν Πειραιεί 15-10-2014

*Γράφει ο Πρωτοπρεβ. π. Άγγελος Αγγελακόπουλος, εφημ. Ι. Ν. Αγίας Παρασκευής
Νέας Καλλιπόλεως Πειραιώς*

Η άκτιστος Χάρις τού Τρισαγίου Θεού παρέσχε στήν ελαχιστότητά μας τήν μεγίστη ευλογία νά γνωρίσω καί νά συναναστραφώ μέ μία από τίς μεγαλύτερες μορφές τού συγχρόνου Αγιορειτικού μοναχισμού, τόν άγιο Καθηγούμενο τής Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου, παν. αρχιμ. κυρό Γεώργιο Γρηγοριάτη. Όντως ο Γέροντας υπήρξε σκεύος εκλογής, αυθεντικός, γνήσιος καί βιωματικός θεολόγος, οικουμενικός διδάσκαλος, παγκόσμιος πατήρ καί φωστήρ τής Ορθοδόξου Εκκλησίας. Από τή μικρή δεκατριάρχονη εμπειρία γνωριμίας μας μέ τόν μακαριστό Γέροντα Γεώργιο, θά προσπαθήσουμε νά καταγράψουμε μερικές σκέψεις καί γεγονότα. Η αγάπη καί

τό ενδιαφέρον τού Γέροντος για τούς νέους είναι πασίγνωστα. Αυτά τὰ χαρακτηριστικά έδειξε καί σ'εμάς.

Ὡς φοιτητή θεολογίας καί μέλλοντα κληρικό, μάς τόνιζε διαρκῶς ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἔδωσε τόν τίτλο «θεολόγος» καί ἀναγνωρίζει μόνο τρεῖς ἁγίους ὡς «θεολόγους»· τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεολόγο, τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο καί τόν ὅσιο Συμεών τόν νέο Θεολόγο. Μόνο αὐτοί οἱ τρεῖς εἶναι οἱ πιό γνήσιοι καί πιό αὐθεντικοί θεολόγοι, μετά, βεβαίως, ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό Λόγο, τόν Χριστό. Γιατί, θεολόγος ἀποκαλεῖται αὐτός, πού ἔχει δεῖ τόν Θεό Λόγο, πού ἔχει ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ Λόγου. Θεολόγος ἐν πρώτοις εἶναι ὁ θεόπτης, ὁ αὐτόπτης καί αὐτήκοος τοῦ Θεοῦ Λόγου. Θεολογία εἶναι ἡ θεοπτία. Μέ την ἔννοια αὕτη οἱ πρῶτοι θεολόγοι εἶναι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, πού εἶδαν, ἔζησαν καί βίωσαν τόν Χριστό. Θεολόγος, κατά δεύτερον, εἶναι ὁ «ἐπόμενος τοῖς ἁγίοις πατράσι», εἶναι αὐτός πού ἀκολουθεῖ πιστά καί μέ πνεῦμα ταπεινώσεως τούς γνησίους καί αὐθεντικούς θεολόγους καί θεόπτες, τούς ἁγίους Ἀποστόλους καί τούς ἁγίους Πατέρες. Θεολόγος, ἐπίσης, εἶναι καί ὅποιος προσεύχεται. «Εἰ ἀληθῶς προσεύχη, θεολόγος εἶ», λέει ὁ Εὐάγγελιος. Τό Ὁρθοδόξως θεολογεῖν, συμβούλευε ὁ Γέροντας, εἶναι τό ἀλιευτικῶς θεολογεῖν καί ὄχι τό ἀριστοτελικῶς καί φιλοσοφικῶς θεολογεῖν, ὅπως συμβαίνει κατ'ἀρχήν στήν αἵρετική καί ἐκπεσοῦσα Δύση, ιδίως στίς αἵρετικές παρασυναγωγές τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Προτεστантиσμοῦ, καί κατά δεύτερον στήν καθ'ἡμᾶς Ἀνατολή, ιδίως στούς κόλπους τῆς παναιρέσεως τοῦ συγκρητιστικοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καλή εἶναι ἡ ἀκαδημαϊκή θεολογία, ὅταν συνδέεται ἄρρηκτα καί ὀργανικά μέ τήν ἐμπειρική καί βιωματική θεολογία. Σέ ἀντίθετη περίπτωση, οἱ συνέπειες εἶναι ἀπρόβλεπτες. Ὁ συγκερασμός ἐμπειρικῆς καί ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας φέρνει τά καλύτερα ἀποτελέσματα. Θεολόγος δέν καθίσταται ὅποιος περνᾷ μέ ἐξετάσεις στίς Θεολογικές καί Ἐκκλησιαστικές Σχολές καί Ἀκαδημίες, φοιτᾷ σ'αὐτές καί παίρνει τό πτυχίο θεολογίας, τό μεταπτυχιακό καί τό διδακτορικό ἢ ἀκόμη γίνεται πανεπιστημιακός καί ἀκαδημαϊκός καθηγητής θεολογίας. Γιατί, ὅπως ἔχει ἀποδειχθεῖ πολλές φορές ἱστορικά καί ἀποδεικνύεται καί μέχρι σήμερα, πολλοί ἀπό τούς πτυχιούχους καί ἀκαδημαϊκούς θεολόγους, μέ ἐλάχιστες φωτεινές ἐξαιρέσεις, κηρύττουν καί πράττουν ἀντίθετα πρός τήν Ὁρθόδοξη θεολογία καί πίστη, τό Εὐαγγέλιο, τήν Ἁγία Γραφή, τούς Ἱερούς Κανόνες, τούς Ἁγίους Πατέρες καί τήν ἐν γένει Ὁρθόδοξη Παράδοση καί καθίστανται ἀθεολόγητοι θεολόγοι ἢ καλύτερα θολολόγοι, σύμφωνα μέ τόν Γέροντα Παῖσιο, ἀντίχριστοι, ἄθεοι, αἵρετικοί, οἰκουμενιστές, ἐπειδὴ τούς λείπει ἀκριβῶς αὕτη ἡ ἐμπειρική σχέση μέ τόν ἴδιο τόν Θεό Λόγο. Ἐπομένως, κατέληγε ὁ Γέροντας, ἡ θεολογία εἶναι πρωτίστως ἐν Χριστῷ βίωμα καί ἐμπειρία καί ὄχι ξερές ἀκαδημαϊκές, γνωσιολογικές καί νοησιαρχικές σπουδές καί γνώσεις. Δέν πρέπει νά ξεχνᾷμε, ἔλεγε, ὅτι ἡ σωστή, ὀρθόδοξη θεολογία καλλιεργήθηκε καί καλλιεργεῖται στά ὀρθόδοξα μοναστήρια (ὅσα ἀ'αὐτά παραμένουν ὀρθόδοξα καί

δέν ἔχουν κλίνει γόνυ στόν οἰκουμενισμό) καί ὅτι ἀπό'κεῖ ἔβγαιναν καί βγαίνουν οἱ πραγματικοί θεολόγοι καί ὄχι ἀπό τίς σχολές.

Εἶχαμε ἐκμυστηρευτεῖ στόν Γέροντα τόν μύχιο καί ἐκ νεότητος πόθο μας γιά τήν ἀγία ἱερωσύνη. Σέ ἐρώτησή μας «πώς θά καταλάβω, Γέροντα, ὅτι θέλει ὁ Θεός νά γίνω ἱερεύς»; μᾶς ἀπάντησε ὅτι ὁ ἴδιος Θεός διαλέγει τούς ἀνθρώπους, πού θά τόν διακονήσουν ὡς ἱερεῖς, στέλνοντάς μιᾶ ἀνέκφραστη καί ἄρρητη μυστική πρόσκληση στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, πού τοῦ προκαλεῖ φλέγοντα πόθο γιά τήν ἀγία ἱερωσύνη. Ἐφ'ὅσον δέν ὑπάρχουν κωλύματα, ἀλλά τηροῦνται οἱ ἱεροκανονικές προϋποθέσεις, μπορεῖς, ἔλεγε, νά γίνεις καλός καί ἅγιος ἱερεύς, σάν τόν ἅγιο Νικόλαο τόν Πλανά. Στήν ἐποχή μας, ὑπογράμμιζε, χρειαζόμαστε καλούς ἱερεῖς.

Ὅταν χειροτονήθηκαμε στόν βαθμό τοῦ πρεσβυτέρου, ὁ Γέρων Γεώργιος, ἐκτός τοῦ ὅτι βρισκόταν νοερῶς μαζί μας διά τῆς προσευχῆς, συμμετέχοντας δι'αὐτοῦ τοῦ τρόπου στήν προσωπική μας Πεντηκοστή, ἀπέστειλε ἱερέα, πνευματικό του τέκνο, ὡς ἐκπρόσωπό του στήν μεγαλύτερη καί ἱερότερη αὐτή στιγμή τῆς ζωῆς μας.

Μετά τήν χειροτονία μας, ὅταν πήγαμε στήν Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου ὡς νέος ἱερεύς, χάρηκε πάρα πολύ, καί μᾶς ἔδωσε ὡς εὐλογία ἕνα ἐπιτραχήλιον, τό ὁποῖο φυλάττουμε ὡς πολύτιμο θησαυρό καί ἐνθύμιό του.

Ἡ τιμή καί ἡ ἀγάπη, πού ἔδειχνε ὁ Γέροντας πρὸς τούς ἱερεῖς, καταδεικνύεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι μᾶς καλοῦσε νά συμμετάσχουμε – ὅσες φορές ἤμασταν παρόντες – στήν Κυριακάτικη Σύναξη τῶν Πατέρων τῆς Ἱ. Μονῆς, βάζοντάς μας σέ περίοπτη τιμητική θέση ἐκ δεξιῶν του καί ἐπισημαίνοντας ὅτι ἐκτός ἀπό τούς ἁγιορεῖτες μοναχούς καί ἱερομονάχους, ὑπάρχουν καί πολλοί ἔγγαμοι ἐν τῷ κόσμῳ ἱερεῖς, πού ἀγωνίζονται, καί ὅτι δέν ἔχει τόσο μεγάλη σημασία ὁ τόπος, στόν ὁποῖο βρίσκεται κανεῖς, ἀλλά ὁ τρόπος, μέ τόν ὁποῖο ἀγωνίζεται, ὅπου κι ἄν βρίσκεται.

Ἡ ἀπέραντη ἐν Χριστῷ ταπείνωση τοῦ Γέροντος φαινόταν καί ἀπό τό γεγονός ὅτι, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἦταν ἐμπειρικός καί ἀκαδημαϊκός θεολόγος, ὅταν ἔγραφε κάποιο θεολογικό κείμενο, ἔκρινε σωστό νά τό δώσει καί σ'ἐμᾶς, πού εἴμαστε νήπια, μειράκια θεολογικῶς, (ὅπως καί σέ πολλούς ἄλλους) μέ τήν παράκληση νά τό μελετήσουμε, νά τοῦ ὑποδείξουμε τά τυχόν λάθη του καί νά ἐκφράσουμε τή γνώμη μας.

Ὁ Γέρων Γεώργιος λυπόταν καί πονοῦσε πάρα πολύ γιά τά οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα, τήν καταπάτηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τίς ἐκκλησιολογικές παρεκτροπές ἐκ μέρους πατριαρχῶν, ἀρχιεπισκόπων, ἐπισκόπων καί ἀκαδημαϊκῶν θεολόγων, τούς ὁποίους, ὅμως, εἶχε τήν δύναμη, τήν τόλμη καί τό θάρρος νά

ἐλέγχει πάντοτε ἐν ἀγάπῃ, ἀλλὰ καί ἀληθείᾳ, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ μοναδικά καί ἀνεπανάληπτα συγγράμματά του.

Λυπόταν, ἐπίσης, καρδιακῶς γιὰ τὴν ἐξασθένηση τῆς φωνῆς καί τῆς ἀντιδράσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους σέ θέματα πίστεως καί οἰκουμενισμοῦ.

Θά ἦταν μεγάλη παράλειψη νά μὴν ἀναφέρουμε ὅτι στοὺς θεολογικοὺς ἀγῶνες καί τὰ συγγράμματα τοῦ Γέροντος καί ἐλαχίστων ἄλλων, ὀφείλεται ἡ ἀκύρωση τῆς συμφωνηθείσης ψευδοενώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τοὺς αἵρετικούς Ἀντιχαλκηδονίους Μονοφυσῖτες καί ἡ μέχρι σήμερα ἀποτυχία τῶν Διαλόγων μέ τοὺς αἵρετικούς Παπικούς.

Πάγια θέση τοῦ Γέροντος ἦταν ὅτι ἡ κόκκινη γραμμὴ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου πατριαρχῶν καί ἐπισκόπων εἶναι ἡ πλήρης ἔνωσή τους μέ τὴν κακοδοξία καί τὴν αἵρεση, ἡ ὁποία προϋποθέτει τὴν συλλειτουργία καί τὸ κοινὸ ποτήριο. Μέχρι τότε ὀφείλουμε νά ἀγωνιζόμαστε μέ ὅλες μας τίς δυνάμεις ἐναντίον τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ ἴδιος, βεβαίως, δέν προχώρησε στὴ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς καί ὁ Παλαιομερολογητικὸς Ζηλωτισμὸς, ἐπεσήμαινε, ἀποτελοῦν τὰ δύο ἄκρα, τὰ ὁποῖα δέν ἐκφράζουν τὴν Ὁρθόδοξη πίστη, θεολογία καί Ἐκκλησία. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ μέση καί βασιλικὴ ὁδός.

Καταλήγοντας, θά θέλαμε νά ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ ἀκτινοβολία τοῦ Γέροντος Γεωργίου δέν μπορεῖ καί δέν πρέπει νά περιοριστεῖ μόνο μέσα στὰ στενὰ ὅρια τῆς Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου ἢ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Γέρων Γεώργιος εἶναι μία οἰκουμενικὴ, μία παγκόσμια προσωπικότητα καί ἀνήκει στὴν οἰκουμενικὴ, τὴν καθ' ὅλου Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ καί ταπεινῶς φρονοῦμε ὅτι θά πρέπει νά ἀναδειχθεῖ καί νά προβληθεῖ, ἐκτός τῶν ἄλλων, κυρίως καί πρωτίστως τὸ δογματικὸ, ἀντιαιρετικὸ καί ἀντιοικουμενιστικὸ ἔργο τοῦ Γέροντος, μέ τὴν διοργάνωση ἡμερίδων καί συνεδρίων.

Πηγή: impantokratoros.gr